

nævne dem, de ere i alles Sind. Alle vide, hvor Toldloven er bleven af, hvor den kommunale Valglov nu vil forsvinde hen, hvor Ministeransvarlighedsloven er, hvor Retsreformen er o. s. v. o. s. v. Ja, det ærede Medlem, som jeg ikke ser her i Salen, men som fører Ordet for Regeringspartiet her (Madsen-Mygdal), sagde jo forleden, at der allerede er vedtaget 49 Love i denne Samling. Naar man har Munden fuld af disse Love, kan man maaske, naar man ser mere paa Kvantiteten end paa Kvaliteten, være vel fornøjet dermed og mene, at kan man faa den 50de Lov med, saa kommer det ud paa et, om denne er et Forbud mod, at Børn købe for 10 Øre Snus i en Butik, eller det er den kommunale Valglov. Men hvis det ikke er Mening, hvis der er visse Ting, en Regering er bunden ved, saa maa man have Lov til at spørge, hvad er da Regeringens Politik? Hvad vil den i Fremtiden? Hvad tænker den paa? Hvad vil den foretage sig, hvis den ikke vil lade denne Sag sporstøvet forsvinde? Ja, den har intet andet at gøre, naar den har Folketinget med sig i en Sag, end ogsaa at faa den igennem i Landstinget; og hvis Landstinget er imod Sagen, er der ingen anden Udvej end at opløse Landstinget og en Gang lade *det* blive til Alvor, som man har truet med saa længe, som man bestandig har talt om, men som jeg ikke ser, at Konseilspræsidenten nu bereder sig til at vove. Jeg tror nemlig heller ikke — og i den Henseende er jeg enig med de frikonservatives Ordfører —, at denne Regering kan blive radikal. Jeg tror, som det er sagt her i Dag fra anden Side, at det er en moderat Regering, og jeg synes egentlig, at det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Frijs-Frijsenborg) er meget fordringsfuld, naar han ikke er fornøjet med den Konservatisme, der er her i Landet, for os andre er den virkelig mere end tilstrækkelig. Nej, jeg synes, at Regeringen maa yde ham alle de Garantier i Retning af Konservatisme, han paa nogen Maade kan forlange ogsaa i denne Sag. For naar den høje Regering ikke kan faa den igennem, slaar den sig til Taals og siger: Lad saa ogsaa denne Sag visne, naar bare vi blive siddende! Saaledes forstaar jeg nemlig Regeringen.

Den højtærede Indenrigsminister havde en Fader, fra hvem det Ord Visnepolitik stammer, ikke paa den Maade, som Folk tro, at han sagde, at han vilde drive Visnepolitik, men paa den Maade, at han sagde til de Højregeringer, der da sade,

at alt visnede, og alt skulde og maatte visne i deres Haand. Nu visner jo alt for denne Regering, nu er der intet, den kan sætte igennem. Hundrede Gange har jeg hørt Berg sige til de Regeringer, som den Gang sade: Naar alt visner, er der ikke andet for Regeringen end at gaa, saa maa den gaa. En Regering maa sætte noget ind paa sin Sag. Der er et tysk Ord, der hedder, at hvem der ikke sætter Livet ind, kan aldrig vinde Livet. Men jeg ser ikke noget til, at den højtærede Konseilspræsident har Lyst til at vove Livet paa noget. Jeg har ikke hørt hverken Konseilspræsidenten eller Finansministeren eller Indenrigsministeren sige: Denne Sag er en Livssag, den maa vi føre igennem, eller ogsaa maa vi gaa. Den højtærede Konseilspræsident maa dog indse, at han nu er i det Dilemma: Enten at føre Sagen igennem, og det kan han kun gøre ved at bruge de Midler, som Forfatningen anviser dertil, eller ogsaa at gaa og dermed opgive Ævred, for denne Regering kan i Virkeligheden intet udrette her til Lands. Det har denne Samling vist, og jeg begriber ikke i dette Øjeblik, hvorfor næste Samling skulde bevise noget andet. En Regering kan naturligvis gøre noget tredje, den kan rolig blive siddende, vælge at lade Sagerne dø, at lade alt visne omkring sig, men selv holde Livet oppe. Det er jo muligt, men jeg synes ikke, det er ærligt, jeg synes heller ikke, det er det, man her i Landet i mange Aar har drevet Politik for. Der har her været ført en lang Strid, og en Strid, der er endt med, at vi have faaet et Venstreministerium, ikke for Personernes Skyld, men for Sagernes Skyld. Men naar Sagerne dø og Personerne leve, ere vi, der have arbejdet i denne Sag, alle bedragne. Den højtærede Konseilspræsident hører til dem, man kalder „Klæberne“. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister kender dette Udtryk. Naar man har Selskab, er der ofte nogle af Gæsterne, der ikke ville gaa. Selskabet er forbi, Musikken er hørt op at spille, Værtfolkene ere søvnige, men der er dog altid 1 eller 2, der blive hængende paa Stolene, som intet sige, men blive siddende stille og hænge; dem kalder man for „Klæbere“. Med den nuværende Regerings Medlemmer er det akkurat paa samme Maade, ingenting kunne de udrette, knapt nok kunne de sige noget, kun en Ting kunne de, blive siddende paa Stolene og „klæbe“, det er det, den anden Venstreregering i Øjeblikket er beskæftiget med.